

— Ἐμπρός! εἶπον ταῦτοχρόνως οἱ τέσσαροι νέοι.

Οἱ εὐνοούμενοι ἐξησφάλισαν τὰ ξίφη των, ἐκόμβωσαν τοὺς μανδύας των καὶ ἠκολούθησαν τὸν βασιλέα, ὅστις, κοπτῶν φανὸν εἰς τὴν χεῖρα, ὠδήγησεν αὐτοὺς, διὰ τοῦ γνωστοῦ ἡμῖν κρυφίου διαδρόμου, διὰ τοῦ ὁποίου πολλάκις ἴδομεν τὸν βασιλέα Κάρολον Θ' καὶ τὴν βασιλομήτορα μεταβαίνοντας παρὰ τῇ ἀδελφῇ καὶ θυγατρὶ των, τῇ ἀγαθῇ Μαργῶ, τῆς ὁποίας τὰ δώματα εἶχε καταλάβει ὁ δούξ δ' Ἀνζιού.

Θεράπων ἠγρύπνει εἰς τὸν διαδρόμον, πρὶν ἢ ὅμως λάθῃ καιρὸν ν' ἀπέλθῃ καὶ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριόν του, ὁ Ἑρρίκος τὸν εἶχε συλλάβει, ἐπιβαλὼν δ' αὐτῷ σιγὴν, παρέδωκε πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦσους του, οἵτινες ἐνέκλεισαν αὐτὸν ἐντὸς μικροῦ δωματίου.

Αὐτὸς οὗτος, λοιπόν, ὁ βασιλεὺς ἔστρεψε τὴν κλεῖδα τοῦ κοιτῶνος, ἐν ᾧ ἐκοιμᾶτο ὁ ἐξοχώτατος δούξ δ' Ἀνζιού.

Ὁ δούξ εἶχε κατακλιθῇ, λικνιζόμενος ὑπὸ τῶν φιλοδόξων ὀνείρων, τὰ ὁποῖα τῷ εἶχον διεγείρει τὰ γεγονότα τῆς ἐσπέρας. Ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ δουκὸς Γκιζη, εἶχεν ἴδῃ τὸν λαόν, ὑποχωροῦντα ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ τῶν εὐπατρίδων του, ἐνῶ οἱ εὐπατρίδαι τοῦ βασιλέως ἐξυθρίζοντο καὶ προσεβάλλοντο. Οὐδέποτε εἶχεν ἀπολύσει τοσαύτης δημοτικότητος.

Εἶχεν ἀποθέσει ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Μονσορώ τῷ εἶχεν ἐγχειρίσει ἐκ μέρους τοῦ δουκὸς Γκιζη, ὅστις ἐπίσης τῷ συνίστα, διὰ τοῦ Μονσορώ, νὰ μὴ λείψῃ νὰ παρευρεθῇ παρὰ τῷ βασιλεὶ τὴν ἐπιούσαν.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού δὲν εἶχεν ἀνάγκην τοιαύτης συστάσεως, διότι δὲν ἐσκέπτετο ν' ἀπολειφθῇ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θριάμβου.

Ὁ Ἑρρίκος ἐνευσε πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦσους του νὰ παραμείνωσιν ἐπὶ τῆς φλῆς τῆς θύρας καὶ προύχωρησε μόνος πρὸς τὴν κλινὴν τοῦ Φραγκίσκου, σοβὰρς, συνωφρυνόμενος καὶ σιωπηλός.

— Μεγαλειότατε, ὑπετραύλισεν ὁ δούξ, ἡ τιμή, τὴν ὁποίαν μοὶ περιποιεῖ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, εἶναι τόσο ἀπρόοπτος...

— Ὡστε σὰς τρομάζει, δὲν ἔχει οὕτω; εἶπεν ὁ βασιλεὺς· τὸ ἐννοῶ· ἀλλ' ὅχι, μέινετε, ἀδελφέ μου, μὴ ἐγερθῇτε.

— Ἀλλ' οὐχ ἤττον, Μεγαλειότατε... ἐπιτρέψατε, εἶπεν ὁ δούξ, τρέμων καὶ λαμβάνων τὴν ἐπιστολὴν τοῦ δουκὸς Γκιζη, τῆς ὁποίας εἶχε μόλις περάνει τὴν ἀνάγνωσιν.

— Ἀνεγίνωσκετε; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ναί, Μεγαλειότατε.

— Θὰ ἦτο ἀνάγνωσις ἐνδιαφέρουσα, ἀφοῦ σὰς ἐκράτησεν ἄγρυπνον μέχρι ὥρας τόσο προκεχωρηκυίας τῆς νυκτός.

— Ὡ! Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ δούξ με παγετῶδες μειδίαμα, οὐδὲν σημαντικὸν ἀνεγίνωσκον· τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς ἐσπέρας.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, καταλαμβάνω, ἀλληλογραφία τῆς ἐσπέρας εἶναι

ἀλληλογραφία τῆς Ἀφροδίτης· ἀλλ' ὅχι, πλανῶμαι, διότι δὲν σφραγίζουσι μὲ σφραγίδας τοιούτων διαστάσεων τὰ ἐπιστόλια, τὰ ὁποῖα κομίζει ἡ Ἴρις ἢ ὁ Ἑρμῆς.

Ὁ δούξ ἀπέκρυψεν ἐντελῶς τὴν ἐπιστολὴν.

— Ὁ φίλτατος Φραγκίσκος εἶναι ἐχέμυθος, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, συνοδεύων τὴν φράσιν του μὲ γέλωτα, ὅμοιον τριγμῷ ὀδόντων, ὅστις ἐτρόμαξε τὸν ἀδελφόν του.

Οὐχ ἤττον, κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως καθησυχάσῃ.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θέλει νὰ μοὶ εἴπῃ τι ἰδιαιτέρως; ἠρώτησεν ὁ δούξ, ὅστις ἔκ τινος κινήματος τῶν ἐπὶ τῆς θύρας παραμενόντων τεσσάρων εὐπατρίδων ἐνόησεν, ὅτι οὗτοι ἠκροῶντο καὶ ἔχαιρον διὰ τὴν ἐναρξιν τῆς σκηνῆς.

— Ὅ, τι ἰδιαιτέρον ἔχω νὰ σὰς εἴπω, κύριε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, τονίσας τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν, ἥτις, κατὰ τὴν ἰσχύουσαν ἐν Γαλλίᾳ ἐθιμοτυπίαν, ἀπεδίδετο εἰς τοὺς ἀδελφούς τῶν βασιλέων, θέλετε θεωρήσει εὐλογον νὰ σὰς το εἴπω σήμερον ἐνώπιον μαρτύρων, Κύριοι, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς, στράφεις πρὸς τοὺς τεσσάρους εὐπατρίδας, ἀκούσατε καλῶς, ὁ βασιλεὺς τὸ ἐπιτρέψει.

Ὁ δούξ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Μεγαλειότατε, εἶπε μὲ τὸ πλήρες μίσους καὶ δηλητηρίου βλέμμα, τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος ἔχει δανεισθῇ παρὰ τοῦ ὄφους, πρὶν ἢ προσβῇ ἄνδρα τῆς τάξεώς μου, ἔδει νὰ μοὶ ἀρνηθῇτε τὴν ἐν τῷ Λούβρῳ φιλοξενίαν, διότι ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν Ἀνζιού θὰ ἦμην τοῦλάχιστον κύριος νὰ σὰς ἀπαντήσω.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μὲ φοβερὰν εἰρωνείαν, λησμονεῖτε, ὅτι, ὅπου δὴποτε ἂν εὐρίσκεσθε, εἴθε ὑπήκοός μου καὶ ὅτι οἱ ὑπήκοοί μου εἶναι εἰς τὸν οἶκόν μου, ὅπου δὴποτε ἂν εὐρίσκωνται, διότι, χάρις τῷ Θεῷ, εἶμαι ὁ βασιλεὺς!... ὁ βασιλεὺς τοῦ ἐδάφους!

— Μεγαλειότατε, ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος, εἶμαι εἰς τὸ Λούβρον... παρὰ τῇ μητρὶ μου.

— Καὶ ἡ μήτηρ σὰς εἶναι εἰς τὸν οἶκόν μου, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς. Ἐμπρός, ἄς τελειώσωμεν, κύριε· δότε μοὶ ἐκεῖνο τὸ ἐγγράφον.

— Ποῖον;

— Αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀνεγίνωσκετε καὶ τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀλλ' ἐκρύψατε, ἅμα τῇ ἐμφανίσει μου.

— Μεγαλειότατε, σκέφθητε! εἶπεν ὁ δούξ.

— Τί νὰ σκεφθῶ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὅτι μοὶ ὑποβάλλετε αἰτησὶν ἀναξίαν μὲν εὐπατρίδου, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἀξίαν ὑπαλλήλου τῆς Ὑμετέρας ἀστυνομίας.

Ὁ βασιλεὺς ἐγένετο κάτωχρος.

— Τὴν ἐπιστολὴν, κύριε! εἶπεν.

— Εἶναι ἐπιστολὴ γυναικεῖα, Μεγαλειότατε, σκέφθητε! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

Ἐπεται συνέχεια.

Εἰς χορὸς προσωπιδιοφῶρον

[Ἐκ τῶν τοῦ Α. Δουμά].

Εἶχον διατάξῃ τὸν ὑπηρέτην μου νὰ μὴ ἀφήσῃ οὐδένα νὰ εἰσέλθῃ· ἐν τούτοις, εἰς φίλος μου ἐβίασε τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην. Ὁ ὑπηρέτης μου ἀνήγγειλε τὸν κ. Ἀντώνιον Ρ... Ὁπισθεν τοῦ Ἰωσήφ εἶδον τὸν ἀναγγελλόμενον, ὥστε μ' ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ τὸν δεχθῶ.

— Πολὺ καλὰ, εἶπον ὑψηλοφώνως, ἄς εἰέλθῃ· «Ἀς παῖ· τὸ διάβολο!» προσέθηκα ἐνδομύχως.

Ὅταν ἐργάζεται τις μόνον ἡ ἀγαπημένη γυνὴ δύναται ἀτιμωρητὶ νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ, διότι πάντοτε ἔχει μέρος τι εἰς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν. Δι' ὃ δυσθύμως ὀλίγον τὸν ὑπεδέχθη, ἀλλ' ὅτε εἶδον αὐτὸν ὠχρότατον καὶ λίαν ἐξησθηνημένον τὸν ἠρώτησα:

— Τί ἔχεις; τί σοὶ συνέβη;

— Ὡ! ἀρῆσέ με ν' ἀναπνεύσω, εἶπε, καὶ θὰ σοὶ τὰ διηγηθῶ. Ἀλλως τε, ἡ τοῦτο θὰ ἦναι ὄνειρον, ἢ θὰ ἦμαι τρελλός.

Ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἑδρας καὶ ἐκκλύψε τὴν κεφαλὴν μὲ τὰς χεῖράς του.

Τὸν παρετήρουν ἐκπληκτος· ἡ κόμη τοῦ ἡτο βεδρεγμένη ἐκ τῆς βροχῆς, τὰ δὲ ὑποδήματα του, τὰ γόνατά του καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ πανταλονίου του κατελασσωμένα. Μετέβην εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶδον ἔμπροσθεν τῆς θύρας μου τὸν ὑπηρέτην του καὶ τὸ ἀμαξάκι του. Τίποτε δὲν ἐνόουν.

— Ὑπῆγα εἰς τὸ κοιμητήριον Περ-Λασαίξ, μὲ εἶπεν, ἰδὼν τὴν ἐκπληξίν μου.

— Εἰς τὰς δέκα τὸ πρωί;

— Ὑπῆγα εἰς τὰς ἑπτὰ... Κατηραμένη χορὴ τῶν προσωπιδιοφόρων!

Δὲν ἐνόουν τί κοινὸν εἶχεν ὁ χορὸς τῶν προσωπιδιοφόρων μὲ τὸ νεκροταφεῖον. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ περιμένω τί θὰ μ' εἴπῃ, καὶ στρέψας τὴν ῥάχην πρὸς τὴν ἐστίαν, ἤρχισα νὰ στρίπτω ἐν σιγάρῳ μὲ τὴν ψυχραίμην καὶ τὴν ὑπομονὴν Ἰσπανοῦ.

Ὅταν ἔκαμον τὸ σιγάρον τὸ προσέφερον πρὸς τὸν Ἀντώνιον, ὅστις ἤξευρον ὅτι ἡγάπα τὸν καπνόν, ἀλλὰ μ' εὐχαρίστησε διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς καὶ ἠρνήθη τὸ σιγάρον. Ἐκυψά ἵνα τὸ ἀνάψω δι' ἐμαυτόν, ὅτε ὁ Ἀντώνιος μ' ἐσταμάτησεν.

— Ἀλέξανδρε, μὲ εἶπεν, ἀκούσέ με, σὲ παρακαλῶ.

— Ἀλλὰ πρὸ ἐνὸς τετάρτου εἰς' αὐτοῦ καὶ μ' ὅλον τοῦτο τίποτε δὲν εἶπε· ἀκόμη.

— Ὡ! Εἶναι πολὺ παράδοξον συμβεβηκός αὐτό!

Ἠγέρθη, ἔθεσα τὸ σιγάρον μου ἐπὶ τῆς ἐστίας καὶ διεσταύρωσα τὰς χεῖρας, δίκην ἀνθρώπου ὑποταταγμένου εἰς τὴν τύχην του· ἤρχιζα μόνον νὰ πιστεύω, καθὼς καὶ αὐτός, μήπως ἦτο τρελλός.

Ἐνθυμίσαι τὸν χορὸν τοῦ Μελοδράματος ὅπου σὲ συνήνηται; μὲ εἶπε μετὰ τινὰ σιγμὴν σιωπῆς.

— Τὸν τελευταῖον, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ πολὺ πολὺ ἦσαν διακόσιοι ἄνθρωποι;

—Αὐτόν, μάλιστα. Σὲ ἀφῆκα διὰ τὸ νὰ ὑπάγω εἰς τὸν τῶν Ποικιλιῶν, περὶ οὗ μ' εἶχον εἶπῃ πολλὰ περιέργῃ· σὺ ὅμως μὲ ἀπέτρεψας ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπάγω, ἀλλ' ἡ εἰς ἀρμένη μὲ ὤθει πρὸς αὐτόν. Ἀφῆκα τὸ Μελοδράμα κενόν, καὶ εὗρον τὴν αἰθουσαν τῶν Ποικιλιῶν πλήρη καὶ εὐθυμῶν. Ὅλα ἐξεχειλίζαν, οἱ διάδρομοι, τὰ θεωρεῖα καὶ ἡ πλατεῖα. Μετέβην εἰς τὴν αἰθουσαν ὅπου εἰκοσι προσωπιδόφοροι μ' ἐκάλεσαν διὰ τοῦ ὀνόματός μου καὶ μ' εἶπον τὸ ἰδικόν των. Ἦσαν πλούσιοι ἀριστοκράται καὶ οἰκονομολόγοι μετρημισμένοι εἰς χυδαίαν ἐνδυμασίαν. Ἀπαντες οὗτοι ἦσαν ἐκ μεγάλης οἰκουγενείας καὶ μεγάλης ἀξίας, ἐκεῖ δὲ λησμονοῦντες τὰ πάντα διεσκεδάζον εὐθυμῶς. Ἀνῆλθον βαθμίδας τινὰς τῆς κλίμακος καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ τινος στήλης, ἐθεώρουν τὸ κῦμα ἐκεῖνο τῶν ἀνθρωπίνων πλασμάτων ὅπερ ἐκινεῖτο ὑποκάτω ἐμοῦ. Τὰ πολύχροα ἐκεῖνα δόμινα, αἱ ποικίλαι ἐνδυμασίαι, οἱ ἀλλόκοτοι ἐκείνοι μετρημισμοὶ, ἐσχηματίζον θέαμα εἰς οὐδὲν ἀνθρώπινον ὁμοιάζον. Ἡ μουσικὴ ἤρξατο νὰ παίζει. Τότε ἔπρεπε νὰ ἴδῃς πῶς τὰ παράξενα ἐκεῖνα πλάσματα ἐκινήθησαν εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς ὀρχήστρας ἐκείνης, τῆς ὁποίας ἡ ἀρμονία ἔφθανε μέχρις ἐμοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κρυγῶν, τῶν γελῶτων καὶ τοῦ θορύβου! Ἀπαντες ἐπίσθησαν καὶ οὕτως ἐσχηματίσθη μακρὸς κύκλος, κυκληδὼν κινούμενος. Χορεύται καὶ χορεύτρια ἐκτύπων τοὺς πόδας των καὶ παταγωδῶς ἀνεσθῆκων διὰ τῶν ποδῶν των κονιορτόν. Ἐγύριζον πέριξ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος καὶ δι' ἀσέμνων χειρονομιῶν, ὅμοιοι πρὸς μεθύουσας καὶ ὠρῶμενοι δίκην μαινομένων. Ἦσαν ταῦτά ὡς βασιανίζοντες ἐν τῷ ἄδῳ καὶ οἱ ὅποιοι ὑπὸ τὴν ῥάβδον τῶν δαιμόνων ἀποτίνουσι καταχθόνιον ποινήν. Ταῦτα πάντα ἐγίνοντο ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἦσαν δὲ τὸν ἀνεμὸν τοῦ παραφόρου χοροῦ των, ἕκαστος δὲ γνώριμός μου ἐξ αὐτῶν μοι ἀπέτεινεν, ἐν ᾧ ταχὺς ἐπέρχα, λέξεις δ' ἄς ἠρῳαίων. Ὅλος ὁ θόρυβος ἐκεῖνος, ὅλη ἡ βόῃ ἐκεῖνη, ἡ σύγχυσις καὶ ἡ μουσικὴ ἐδόμει ἐντὸς τῆς κεφαλῆς μου! Ἐνίοτε διελογιζόμην μήπως ἔβλεπον ὄνειρον ἢ μήπως ἦτο πραγματικότητα; ἐσκεπτόμην μήπως ἐγὼ ἦμην ὁ μαινόμενος καὶ μὴ ἐκεῖνοι ἦσαν εἰς τὰ λογικά των καὶ μ' ἤρχετο νὰ ριθῶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πανδαιμονίου ἐκείνου, καθὼς ὁ Φάουστ διὰ μέσου τοῦ συνεδρίου τῶν δαιμόνων, καὶ νὰ πράξω ὅ,τι καὶ ἐκεῖνοι. ὦ! ἐν μόνον βήμα ἀπέτρεχον ἐκείθεν ἀπὸ τῆς παραφροσύνης. Ἐπρόμαξα καὶ ταχὺς ἐξῆλθον τοῦ θεάτρου, μέχρι τῆς ἐξωτερικῆς ἐστὶ θύρας ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν ὠρυγμῶν ἐκείνων οἵτινες ὁμοιάζον πρὸς τοὺς ἐρωτικούς βρυχηθμούς, τοὺς ἀπὸ τοῦ σπηλαίου τῶν θηρίων ἐκπεμπομένους.

Ἐστὴν πρὸς στιγμὴν παρὰ τὴν θύραν ἵνα συνέλθω, διότι δὲν ἐπεθύμουν νὰ ἐξέλθω μετὰ τῆς ἐστὶ συγχύσεως ἐν τῷ πνεύματί μου. Οὕτω δὲν θὰ ἠδυνάμην ν' ἀναγνωρίσω ἴσως τὴν ἰδὸν μου ἢ θὰ διεικινδύνουν ἴσως νὰ κατασυντριβῶ ὑπὸ

τοὺς τροχοὺς ἀμάξης, ἣν δὲν θὰ ἔβλεπον. Ὁμοιάζον πρὸς μέθυσον ἀρχόμενον νὰ ἐννοῇ τὴν κατάστασίν του, ἀλλὰ μὴ δυνάμενον εἰσεῖν νὰ ἐνεργήσῃ, καὶ στηριζόμενον ἀκίνητον μετὰ προσηλωμένους καὶ ἀτόνους τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τινος γωνίας τῆς ὁδοῦ ἢ ἐπὶ τινος δένδρου δημοσίου περιπάτου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀμαξα ἔστη ἔμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ θεάτρου, ἐξ ἧς γυνὴ τις κατήλθεν ἢ μᾶλλον κατεκρημνίσθη. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ περιστύλιον στρέφουσα τὴν κεφαλὴν δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν, ὡς ἀποπλανηθεῖσα. Ἐρῶρει μέλαν δόμινον, τὸ δὲ πρόσωπόν της ἐκαλύπτετο ὑπὸ βελουδίνης προσωπίδος. Ὅτε ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ:

— Τὸ εἰσιτήριόν σας; τῇ εἶπεν ὁ ἐλεγκτής.

— Τὸ εἰσιτήριόν μου; ἀπεκρίθη ἐκείνη· δὲν ἔχω.

— Τότε ἀγοράσατε ἀπὸ τὸ γραφεῖον ἔν.

Ἡ δομινοφοροῦσα μετέβη πάλιν εἰς τὸ περιστύλιον, ἐρευνῶσα ταχέως τὰ θυλάκια της.

— Δὲν ἔχω χρήματα! ἀνέκραξεν.

Ἄ! τὸ δακτυλίδι τοῦτο. . . Ἐν εἰσιτήριον ἀντὶ τοῦ δακτυλιδίου τοῦτου, εἶπε.

— Εἶν' ἀδύνατον, ἀπεκρίθη ἡ τῇ εἰσιτήρια πωλοῦσα. Τέτοια πράγματα δὲν δεχόμεθα.

Καὶ ἀπώθησε τὸν ἀδαμάντινον δακτύλιον, ὅστις, πετῶν χαμαὶ, ἐκύλισεν ἄχρις ἐμοῦ.

Ἡ δομινοφοροῦσα κυρία ἔμεινεν ἀκίνητος, λησμονοῦσα τὸν δακτύλιον καὶ βεβουλισμένη εἰς διαλογισμούς. Ἐλαβὼν ἀπὸ χαμαὶ τὸν δακτύλιον καὶ τῇ τὸν προσέφερα.

Διὰ μέσου τῆς προσωπίδος της εἶδον τοὺς ὀφθαλμούς της προσηλωμένους ἐπὶ τῶν ἰδικῶν μου. Πρὸς στιγμὴν μ' ἐθεώρησε δισταζούσα· ἔπειτα, αἰφνης, περῶσα τὸν βραχίονά της ὑπὸ τὸν ἰδικόν μου:

— Πρέπει νὰ μὲ εἰσαγάγῃς, μὲ λέγει. Σὰς παρακαλῶ.

— Ἐξηρχόμην, κυρία, τῇ εἶπον.

— Τότε, δόσατέ μοι ἔξ φράγκα ἀντὶ τοῦ δακτυλίου τοῦτου, καὶ βεβαιωθῆτε ὅτι μοι προσφέρετε ἐκδούλευσιν διὰ τὴν ὁποίαν ἐρ' ὄρου ζωῆς θὰ σὰς εὐγνωμονῶ.

Ἐπανεβησε τὸν δακτύλιον εἰς τὸν δακτυλὸν της καὶ μεταβάς εἰς τὸ θυρίδιον τῶν εἰσιτηρίων ἠγόρασα δύο εἰσιτήρια. Εἰσῆλθοντες εἰς τὸ θέατρον μαζί. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸν διάδρομον ἠσθάνθη αὐτὴν κλονιζομένην. Τότε ἐσχημάτισε μετὴν δευτέραν της χεῖρα εἶδος δακτυλίου πέριξ τοῦ βραχίονός μου.

— Πάσχετε; τὴν ἠρώτησα.

— Ὅχι, ὅχι, δὲν εἶναι τίποτε, ἀπεκρίθη. Μὴ ζάλη μόνον.

Καὶ μετὰ συμπαρέστη εἰς τὴν αἰθουσαν, ἔνθα ἐξηκολούθει εἰσεῖν ὁ μαινώδης χορός. Τρεῖς περιήλθοντες ταύτην, διασχίζοντες κοπιωδῶς τοὺς μετρημισμένους, οἵτινες ἐφώρμων κατ' ἀλλήλων. Ἐν ᾧ ἐκείνη ἀνεσκίρτα εἰς ἐκάστην ἀσμενον λέξιν ἦν ἠκούεν, ἐγὼ ἠρῳαίων, διότι εἶχον εἰς τὸν βραχίονά μου γυναῖκα τολμῶσαν ν' ἀκούῃ τοιούτων λόγων. Ἐπειτα ἐπανεήλθοντες

εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς αἰθούσης, ὅπου αὐτὴ ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ἑδρας. Ἐμείνα ὀρθίως ἐνώπιον αὐτῆς, ἐρείδων τὴν χεῖρά μου εἰς τὸ ἐρείσινωτον τῆς ἑδρας της.

— ὦ! θὰ σὰς φαίνεται πολὺ παράξενον αὐτό, μὲ εἶπεν, ἀλλὰ, σὰς ὀρκίζομαι, ὅτι καὶ εἰς ἐμὲ ἐπίσης φαίνεται. Οὐδεμίαν ἰδέαν περὶ τούτου εἶχον — καὶ ἔβλεπε τὸν χορόν — διότι οὐδὲ εἰς τὰ ὀνειρά μου εἶδον τοιαῦτα πράγματα. Ἀλλὰ μοι ἔγραψαν ὅτι ἐκεῖνος εὐρίσκεται ἐδῶ μετὰ τινος γυναικός. Τίς εἰξεύρει ὁποῖα θὰ ἦναι ἡ γυνὴ αὐτῇ ἢ ὁποῖα εἰμυρεῖ νὰ ἔρχεται εἰς τοιοῦτον μέρος!

Ἐκαμον σημεῖον ἐκπλήξεως, τὸ ὅπου ἐκείνη ἐνόησε.

— Πῶς εὐρίσκομαι τότε ἐγὼ, κύτῳ δὲν ἐννοεῖτε; ὦ! ἀλλὰ δι' ἐμὲ διαφέρει τὸ πρᾶγμα· ἐγὼ τὸν ζητῶ διότι εἰμαι σύζυγός του. Αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὠθεῖ ἡ τρέλλα καὶ ἡ κραιπάλη. ὦ! ἐμὲ ὅμως ἡ καταχθόνιος ζηλοτυπία! Ὅθ' ὑπήγαινα πανταχοῦ διὰ τὸν ζητήσω. Ὅθ' ὑπήγαινα τὴν νύκτα εἰς τὸ νεκροταφεῖον, θὰ ὑπήγαινον καὶ ἀποκεφαλίσμοῦ ἡμέραν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Γρέβης, καὶ ἐν τούτοις σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ὅταν ἦμην ἀνύπανδρος οὐδέποτε ἐξῆλθον χωρὶς τὴν μητέρα μου, ὅτι ὑπανδρος τώρα οὐδέποτε ἐξῆλθον χωρὶς νὰ μὲ ἀκολουθῇ ὑπρέτης. Καὶ ὅμως εὐρίσκομαι ἐνταῦθα, καθὼς καὶ αἱ γυναῖκες αὐταί, στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα ἀγνώστου μου ἀνδρός καὶ ἐρυθριῶσα ὑπὸ τὴν προσωπίδα μου διὰ τὴν ἰδέαν ἣν θὰ τῷ ἐμπνέω! Τὰ γνωρίζω ὅλα αὐτά! . . . Ἐζηλοτυπήσατέ ποτε, κύριε;

— Πολύ, μάλιστα, τῇ ἀπεκρίθη.

— Τότε εἰμαι συγχωρητέα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας, διότι μ' ἐννοεῖτε. Γνωρίζετε τὴν φωνὴν ἐκείνην ἥτις σὰς κραυγάζει: Πήγαινε! . . . ὥσει εἰς τὸ οὐς ἀφρονος. Ἦσθάνθητε τὴν χεῖρα ἐκείνην τὴν ὠθεύσαν ὑμᾶς πρὸς τὸ αἶψος καὶ πρὸς τὸ ἐγκλημα, ὥσει τὴν τῆς εἰς ἀρμένης. Γνωρίζετε ὅτι ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ τὰ πάντα εἰμυροῦν νὰ πράξουν, ἀρκεῖ νὰ ἐκδικηθῶν.

Ἐμείλλον νὰ τῇ ἀποκριθῶ, ἀλλ' αἰφνης ἠγέρθη, προσηλωσάσα τοὺς ὀφθαλμούς εἰς δύο δομινοφοροῦντας διερχομένους ἔμπροσθεν ἡμῶν τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Σιωπήσατε! εἶπε, καὶ με συμπαρέσυρεν ἐπὶ τὰ ἵχνη αὐτῶν. Εἶχον ἐμπέση ἐν τῷ μέσῳ δράματος εἰς τὸ ὅπου τίποτε δὲν ἐνόουν. Ἀλλ' ἡ δυστυχὴς ἐκείνη γυνὴ ἐφαίνετο τόσον τεταραγμένη ὥστε μοι διήγειρε τὸ ἐνδιαφέρον. Ὑπῆκουσα ὡς παιδίον, διότι ἐπὶ τοσοῦτον τὸ πάθος εἶν' ἐπιβέβη. Ἐκλυομένησμεν τοὺς δύο προσωπιδόφορους, ὧν ὁ μὲν ἦτο ἀνὴρ, ὁ δὲ γυνή. Ὁμιλοῦν χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ὁ δὲ ἡχος τῆς ὁμιλίας των μόλις ἠκούετο.

— Ἐκεῖνος εἶναι! ἐπιθύρυσεν αὐτῇ, ἡ φωνὴ του εἶναι! Ναι, ναι, καὶ τὸ ἀνάστημά του.

Ὁ ὑψηλότερος τῶν δύο προσωπιδόφωνων ἐγέλασε τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Καὶ ὁ γέλως του ἐπίσης, εἶπεν αὐτῇ. Αὐτὸς εἶναι, κύριε, αὐτός! Ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἐψεύδετο. ὦ! Θεέ μου! Θεέ μου!

Ἐν τούτοις οἱ δύο προσωπιδοφόροι προῦ-
χώρουν, ἡμεῖς δὲ πάντοτε ἠκολουθοῦμεν
αὐτούς. Ἐξήλθον τῆς αἰθούσης, καὶ ἡ-
μεῖς τὸ αὐτὸ ἐπράξαμεν, ἀνῆλθον τὴν
κλίμακα τῶν θεωρείων, καὶ ἡμεῖς τὴν ἀν-
ῆλθομεν. Ἔστησαν εἰς τὰ θεωρεῖα τῆς
στοᾶς, εἰς ἓν τῶν ὁποίων εἰσῆλθον καὶ οὐ-
τινος τὴν θύραν ἐκλείσαν.

Ἡ δυστυχὴς ἦν ἐκράτουν ὑπὸ τὸν βρα-
χίονά μου μ' ἐφόβιζεν ἕνεκα τῆς ταρχῆς
της. Δὲν ἐδυνάμην νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπόν
της, ἀλλ' ἐν ᾧ συνεσφίγγετο πλησίον μου,
ἡσθάνομην πάλλουσαν τὴν καρδίαν της,
φρικτῶν τὸ σῶμά της, σκιρτῶντα τὰ μέλη
της. Ἦτο παρὰδοξος ὁ τρόπος δι' οὗ ἡ-
σθάνομην τὰς φοβεράς βασάνους καὶ ἐβλε-
πον ὅτι ὑπέφερεν τὸ ἄγνωστόν μοι θῦμα
καὶ τῶν ὁποίων παντελῶς ἠγνόουν τὸ αἶ-
τιον. Ἐν τούτοις ἐπ' οὐδενὶ τρόπῳ, δὲν θὰ
ἐγκατελείμπατον τὴν γυναῖκα ταύτην κατὰ
τὴν στιγμήν ἐκείνην.

Ὅταν εἶδε τοὺς δύο προσωπιδοφόρους
εἰσελθόντας ἐντὸς τοῦ θεωρείου τὸ ὅποιον
ἐκλείσαν, πρὸς στιγμήν ἔμεινεν ἀκίνητος
καὶ ὡσεὶ κεραυνόπληκτος· ἔπειτα ὤρμησε
πρὸς τὴν θύραν ἔν' ἀκούσῃ. Ἀλλὰ καθὼς
ἦτο, τὸ ἐλάχιστον κίνημα ἐφάνερωνε τὴν
παρουσίαν της καὶ τὴν ἠφάνιζε. Τὴν ἔσυρα
βιαίως ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ἤνοιξα, ὠθῶν,
τὸ ἐλαττήριον τοῦ γειτονικοῦ θεωρείου, τὴν
συμπαρέσυρα ἐντὸς καὶ ἐκλείσα τὴν θύραν.

— Ἐὰν θέλετε ν' ἀκούσετε, τῇ εἶπον,
τούλάχιστον ἀκούσατε ἀπ' ἐδῶ.

Ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς γόνατος καὶ ἐπλη-
σίασε τὸ οὖς αὐτῆς εἰς τὸ διάφραγμα, ἐγὼ
δὲ ἔστην ὀρθίως εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην, μ'
ἐσταυρωμένους τὰς χεῖρας καὶ μὲ τὴν κε-
φαλὴν κεκλιμένην καὶ σκεπτικὴν. Ἀφ' οὗ
ἠδυνήθην νὰ ἰδῶ ἐκ τῆς γυναικὸς ταύτης
ἐβεβαιώθην ὅτι ἦτο ὠραιότατη. Τὸ κάτω
μέρος τοῦ προσώπου της, τὸ ὅποιον ἡ προ-
σωπίς δὲν ἐκάλυπτεν, ἐφάνετο νεκρὸν, λεῖον
καὶ στρογγύλον. Τὰ χεῖλη της ἦσαν ρο-
δινὰ καὶ λεπτά, οἱ ὀδόντες της, τοὺς ὁ-
ποίους ἐλευκταῖνε περισσότερον ἢ ἐκ βελού-
δου προσωπίς κατεχομένη μέχρις αὐτῶν,
ἦσαν μικροί, καὶ μεγαλοπρεπεῖς. Ἡ χεὶρ
της χυτὴ, λεπτοτάτη δὲ ἡ μέση της· ἡ
κόμη της μελανή, λεπτή καὶ μεταξώδης,
οἱ δὲ παιδικοὶ πόδες της ἐφάνοντο δι-
μύλις ὑπεδάστατον τὸ ἐλαφρότατον, χαριέ-
στατον καὶ ἀερῶδες σῶμα αὐτῆς. Ὡ! ἡ
βεβαιότατα θὰ ἦτο θαυμασίον πλάσμα!
Ἐκεῖνος δὲ ὅστις θὰ τὴν ἐκράτησεν εἰς τὰς
ἀγκάλας του, ὅστις θὰ εἶδεν ὅτι ἡ ψυχὴ
της τὸν ἠγάπα μεθ' ὧν τῶν δυνάμεων
της, ὅστις θὰ ἡσθάνθη ἐπὶ τῆς καρδίας
του τοὺς παλμούς ἐκείνους, τὰ σκιρτή-
ματα, τοὺς νευρικοὺς σπασμούς καὶ ὅστις
θὰ εἶπεν ὅτι· ὅλα αὐτὰ εἶναι ἔρω, ἔρω
δι' ἐμέ, δι' ἐμὲ μόνον, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀν-
δρῶν, δι' ἐμὲ προωρισμένα, ὦ! αὐτός, αὐ-
τός ὁ ἄνθρωπος! . . .

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον εὐρίσκοντο αἱ σκέ-
ψεις μου, ὅτε αἰφνης εἶδον τὴν γυναῖκα
ταύτην ἐγειρομένην, στρεφόμενην πρὸς με
καὶ λέγουσάν μοι δι' ἡμικρομένης καὶ
μανιώδους φωνῆς·

— Κύριε, εἰμαι ὠραία, σὰς τὸ ὀρκίζο-

μαι, εἰμαι νέα, δεκαεννέα ἐτῶν. Ἔως τώρα
ἤμην ἀγνή ὡς ὁ ἄγγελος τῆς πλάσεως. . .
Ἐ! λοιπόν. . . — Καὶ ἐναγκαλισθεῖτά με
διὰ τῶν δύο τῆς βραχιόνων—Λοιπόν, εἶ-
μαι ἰδική σας, . . . λάβετε με! . . .

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ἡσθάνθη τὰ χεῖλη
της κολλώμενα ἐπὶ τῶν ἰδικῶν μου· νέφος
φλογὸς διήλθεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Μετὰ δέκα λεπτὰ τὴν ἐκράτουν εἰτέτι·
εἰς τὰς ἀγκάλας μου, κεκλιμένην, ἡμιθανῆ
καὶ ὀλολύζουσαν.

Βραδέως ἐπανῆλθεν εἰς ἑαυτήν, διὰ μέ-
σου δὲ τῆς προσωπίδος της διέκρινον τὰ
ἄγρια βλέμματά της, εἶδον τὸ κάτω μέ-
ρος τοῦ προσώπου της ὡχρὸν, ἤκουσα τοὺς
ὀδόντας της συγκρουομένους ὡσεὶ κατεί-
χετο ὑπὸ πυρετοῦ. Ἀκόμη τὴν βλέπω
τοιουτοτρόπως.

Ἀνεμνήσθη ὅ,τι συνέβη καὶ ἐγονεπέτη-
σεν ἔμπροσθέν μου.

— Ἐὰν μὲ οἰκτείρετε, μὲ εἶπεν ὀλολύ-
ζουσα, ἐὰν μὲ οἰκτείρετε ὀλίγον, ἀποστρέ-
ψατε τὸ πρόσωπον ἀπ' ἐμοῦ, καὶ μὴ ζητή-
σετε ποτὲ νὰ μὲ γνωρίσετε. Ἀφήσκατέ με
ν' ἀναχωρήσω καὶ λησμονήσατε τὰ πάντα·
θὰ ἐνθυμούμαι ἐγὼ δι' ἄμφοτεροῦς! . . .

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ἡγέρθη ταχέ-
ως, ὤρμησεν εἰς τὴν θύραν, τὴν ἤνοιξε καὶ
στραφείσα ἀπαξ ἔτι·

— Μὴ μ' ἀκολουθήσητε, πρὸς Θεοῦ, κύ-
ριε, μὴ μ' ἀκολουθεῖτε! εἶπεν.

Ἡ θύρα ἐκλείσθη βιαίως, ὅτε ἐξῆλθε
καὶ οὕτως ἠφανίσθη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου
ὡς φάντασμα. Δὲν τὴν ἐπανείδον πλέον!

Ἐκτοτε δὲν τὴν ἐπανείδον! καὶ εἶναι
δέκα μῆνες τώρα καθ' οὗς τὴν ἐζήτησα
πανταχοῦ, εἰς τοὺς χορούς, εἰς τὰ θέατρα,
εἰς τοὺς περιπάτους. Ὅσακις ἐβλεπον μα-
κρόθεν κάμμιαν γυναῖκα μὲ λεπτὴν μέσην,
μὲ παιδικὸν πόδα, μὲ μαῦρην κόμην, τὴν
ἠκολούθουν, τὴν ἐπλησίαζον, τὴν ἐκύτταζα
κατὰ πρόσωπον, ἐλπίζων μήπως τὴν προ-
δώσῃ τὸ ἐρύθημα. Πούπωτα δὲν τὴν ἐπα-
νεῦρον, πούπωτα δὲν τὴν ἐπανείδον. εἰμὴ
μόνον τὴν νύκτα εἰς τὰ ὄνειρά μου! Ὡ!
ἐκεῖ, ἐκεῖ, ἐπανάρχετο, τὴν ἡσθάνομην,
ἡσθάνομην τὰ φιλήματα της, τοὺς ἐναγ-
καλισμούς της, τὰς φλογεροτάτας θω-
πεῖας της, αἵτινες ὁμοιάζον πρὸς κατα-
χθονίους. Ἐπειτα ἡ προσωπίς κατέπιπτε,
τὸ δὲ παραδοξότερον πρόσωπον μοὶ πα-
ρουσίαζετο, ὅτε μὲν συγκεχυμένον, ὡσεὶ
κεκαλυμμένον ὑπὸ νέφους, ὅτε δὲ λάμπον,
ὡσεὶ περικυκλωμένον ὑπὸ αἴγλης, ἄλλοτε
ὡχρὸν μὲ λευκὸν καὶ γυμνὸν κρανίον, μὲ
ὀφθαλμούς κενούς κοιλωμάτων, καὶ μετ' ὀδόν-
τας παραλελυμένους καὶ ἀραιούς. Τέλος, ἀπὸ
τῆς νυκτὸς ἐκείνης δὲν ἐζῆσα. Ἐκαίόμην
ὑπὸ παρὰφρονος ἔρωτος πρὸς ἄγνωστόν μοι
γυναῖκα, ἡλπίζον πάντοτε καὶ πάντοτε
ἠπατώμην εἰς τὰς ἐλπίδας μου, ἐζηλοτύ-
πουν χωρὶς νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα, ἄγνωθὸν
δὲ ἀπὸ τίνα νὰ ζηλοτυπῶ, καὶ μὴ τολμῶν
νὰ ὁμολογήσω τοιαύτην τρέλλαν. Καὶ ὁ-
μως ἀπ' αὐτὴν τὴν τρέλλαν κατεδιωκόμην,
ὑπεκαπτόμην καὶ ἐφθίνον.

Καὶ λέγων ταῦτα ἐξήγαγε ἐκ τοῦ θυλα-
κίου ἐπιστολήν.

— Τώρα ὅτε σοὶ διηγήθην τὰ πάντα,

μὲ εἶπε, πάρε τὴν ἐπιστολήν ταύτην καὶ
ἀνάγνωσέ την.

Ἐλαβον ταύτην καὶ ἀνέγνων.

«Ἰσῶ; ἐλησμονήσατε δυστυχὴ γυναῖκα οὐδὲν λησμο-
νήσαζν, καὶ ἡ ὁποία ἀποθνήσκει, διότι δὲν δύναται
νὰ λησμονήσῃ.

«Ὅταν θὰ λάβετε τὴν ἐπιστολήν ταύτην, θὰ ἦμαι
νεκρά. Τότε, ὑπάγετε εἰς τὸ κοιμητήριον Περ-Λασαί,
εἶπατε εἰς τὸν φύλακα νὰ σᾶς δεῖξῃ μεταξὺ τῶν τε-
λευταίων τάφων τὸν φέροντα ἐπὶ τῆς ἐπιταφίου πλα-
κῆς τὸ ἀπλοῦν ὄνομα Μαρία, καὶ ὅταν φθάσετε εἰς
αὐτόν, γονυπετήσατε καὶ προσευχήθητε».

— Λοιπόν! ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀντώνιος,
ἔλαβον χθὲς τὴν ἐπιστολήν αὐτήν, καὶ ὑ-
πῆγον ἐκεῖ σήμερον τὸ πρωί. Ὁ φύλαξ μὲ
ὠδήγησεν εἰς τὸν τάφον, καὶ ἐπὶ δύο ὥρας
ἔμεινα γονυπετής, προσευχόμενος καὶ
κλαίων. Ἐννοεῖς; Ἐκεῖ εὐρίσκετο ἡ γυνὴ
ἐκείνη! . . . Ἡ φλογερὰ ψυχὴ ἀπέπτη, τὸ
δὲ σῶμα, καταφαγῶθεν ὑπ' αὐτῆς, συνε-
τρίβη ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ζηλοτυπίας καὶ
τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος. Εὐρίσκετο
ἐκεῖ ὑπὸ τοὺς πόδας μου, ἐζῆσε δὲ καὶ ἀ-
πέθανεν ἄγνωστος δι' ἐμέ. Ἀγνωστος! καὶ
καταλαβοῦσα εἰς τὴν ζωὴν μου μίαν θέσιν,
ὅπως κατέλαβε μίαν ἐν τῷ τάφῳ. Ἀγνω-
στος! . . . καὶ κλείουσα ἐντὸς τῆς καρδίας
μου ψυχρὸν καὶ ἄψυχον πτώμα, ὅπως εἰ-
σῆλθεν ἐντὸς τοῦ τάφου. Ὡ! γνωρίζεις
τι παρόμοιον τούτου; Γνωρίζεις συμβᾶν
παραδοξώτερον τούτου; Τοιουτοτρόπως
οὐδεμίαν ἐλπίδα ἔχω τώρα· δὲν θὰ τὴν
ἐπανίδω ποτέ. Καὶ ἂν τὸν τάφον της
σκάψω δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ ἰδῶ καλὰ τὰ
χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της. Καὶ
ὁμως τὴν ἀγαπῶ πάντοτε! Ἐννοεῖς, Ἀ-
λέξανδρε! Τὴν ἀγαπῶ ὡς ἄφρων καὶ εὐ-
θύς θὰ ἐρρονεύομην διὰ νὰ τὴν συναντήσω,
ἐὰν δὲν ἐμελλε νὰ μοὶ μείνῃ ἄγνωστος καὶ
εἰς τὴν αἰωνιότητα, ὅπως ὑπῆρξε καὶ εἰς
αὐτὸν τὸν κόσμον.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας μοὶ ἀπέσπασε
τὴν ἐπιστολήν ἀπὸ τῶν χειρῶν μου, τὴν
ἡσπᾶσθη ἐπικνελημμένως καὶ ἤρξατο νὰ
κλαίῃ ὡς παιδίον.

Τὸν ἔλαβον εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ μὴ
γνωρίζων τί νὰ τῷ ἀποκριθῶ, ἔκλαυσα καὶ
ἐγὼ μετ' αὐτοῦ.

Γ. Α. Β'νῆς.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΑΡΤΙ:

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Κατὰ μετάφρασιν Ι. Ἰσιδωρίδου Σκυλλίσση

Τιμᾶται δραχμῶν 2.

Ταχυδρομικῶς ἀποστελλόμενον 2,20.

ΥΠΟ ΤΑ ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ:

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΑΛΙΚΗΣ ΔΕ-ΜΕΡΒΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

MAXIMILIEN PERRIN

Φύλλα προηγουμένα εὐρίσκονται εἰς τὸ γρα-
φεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, τιμώμενα
ἀντὶ λεπτῶν 10 διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ 20 διὰ
τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἀποστέλλονται δὲ εἰς τὸν αἰτή-
σοντα ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.